

ИМАНЯРЪ

(Приказка)

Въ едно село живѣеше прочутъ иманяръ, който прекарваше повече отъ времето си да дири заровено въ земята богатство.

Еднажъ, привечеръ, при него дойде единъ чужденецъ. Той бѣ нѣкакъ си особено облѣченъ и приличаше на магьосникъ. Подъ мишницата си носѣше дебела книга, а въ ржката си държеше бѣла тояга.

Непознатиятъ чужденецъ каза на иманяра: „Азъ имамъ една чудна книга, която съ сигурностъ ми подсказва, де има заровено богатство. Завчера, като я четѣхъ, тя ме насочи къмъ една нива, край рѣката. Разпитахъ, чия е нивата, и се указа, че е твоя. Ако ми обещаешъ, че ще ми дадешъ само десетината отъ скритото тамъ имане, ще ти покажа, де е заровено то.

Нашиятъ иманяръ, като чу това, зарадва се до уши и, безъ да му мисли много, веднага се съгласи съ условието на чужденеца.

Презъ нощта двамата иманяри, снабдени съ лопата и копачка, тръгнаха къмъ нивата. Като стигнаха, чужденецътъ запали свѣщъ, разтвори таинствената книга, прочете нѣщо въ нея, помисли малко, затвори книгата и тръгна къмъ опредѣленото мѣсто. Безъ да продума дума, той посочи съ прѣстъ на иманяра, де да копае.

Веднага двамата иманяри се заловиха за работа: тѣ бързо изкопаха една доста дълбока яма и наистина намѣриха едно тежко съндъче, оковано съ желѣзо. Радостни, двамата иманяри грабнаха сандъчето и потеглиха за село.

На край село тѣ спрѣха да си починатъ. Чужденецътъ запали пакъ свѣщъта и разгледа съндъчето